

DIANA ARDELEAN

1. Ce anume v-a determinat să deveniți asistent social?

În perioada imediat următoare finalizării studiilor liceale, în viața mea au intervenit schimbări, răsturnări de situații, renunțări, într-un cuvânt, ceea ce a fost ambiție, vis personal s-a rezumat la acceptarea situației prezente, nicidecum promițătoare unui adolescent dornic să își făurească drum înspre viitor.

N-am știut că, de fapt, acela era începutul întâlnirii mele cu o parte a sferei din asistență socială. Pe vremea aceea, la noi, în țară, nu se știa despre așa ceva (anul 1986). A fost o perioadă de șapte ani, ani în care am învățat să empatizez, să dăruiesc necondiționat, să înțeleg că sunt situații, uneori, când nevoile celuilalt primează priorităților tale, ca mai apoi să realizezi că, de fapt, totul a fost pentru tine, pentru a descoperi valori, care fără acele situații, aparent grele, nu ar fi fost scoase, poate, niciodată, la lumină.

2. Când ați luat decizia de a deveni asistent social?

Decizia de a deveni asistent social a fost luată în urma creionării, de către mine, a situației și condiției omului aflat în stare de suferință, în urma accelărării pulsului vieții, puls luat, la doi pași de limita condiției și situației date. Mai exact, în anul 1992.

3. Ce înseamnă pentru dumneavoastră a fi asistent social?

Asistent social înseamnă, acele clipe, zile, ani când ceea ce ai făcut te urmează și se concentrează asupra faptului că ai trăit și dăruit ceea ce ai avut mai bun în tine. Clipe în care ai uitat că persoana ta există și ai oferit ceea ce ai știut mai bine, aceluia care, ajuns în ceasul disperării, și un cuvânt rostit îi poate salva existența.

4. Ca asistent social aveți ocazia de a întâlni oameni cu povești de viață impresionante. Care a fost povestea care v-a marcat?

Prezint unul din multele cazuri care m-au impresionat, un caz, al proiectului Băncii Mondiale, caz relatat ulterior într-o broșură. Personal, am numit acest proiect "Dosarele durerii" deoarece fiecare dosar, al fiecărui copil, era un strigat de durere în realitatea pe care o trăiau. Atașez cazul:

La poartă ne așteaptă o doamnă, vizibil emoționată, cu o privire nedumerită de prezența unei persoane străine în ograda ei. Se fac prezentările și suntem poftiți să intrăm. O casă primitoare, curată, aranjată cu gust și bun simț. Pe canapea, două fete, de vârste apropiate, sunt surprinse chicotind, iar la intrarea noastră se opresc brusc. Tăcere. Ne sunt prezentate ca fiind "fetele mele" (erau "copiii din AMP").

După discuțiile purtate cu doamna (asistent maternal), urmează întrevederea cu cele două fete. Surprinzător de relaxate, față de prima întâlnire "face to face", începem prin a ne cunoaște mai în amănunțit. Eu le spun cine sunt. Ele, cu o familiaritate neașteptată, încep să îmi povestească viața lor cu "mama", acasă și viața lor de la școală. Surori fiind, ale aceleiași mame biologice, totuși este o deosebire vizibilă între modul diferit de a reacționa la aceleași situații. Cea mare (15 ani) este mai retrasă, introvertită, cu gândurile "mai așezate", cea mai mică (14 ani), o luptătoare "pe față" cu toți cei care îi stau în cale și o nedreptățesc... Sunt unite și se iubesc. Se ajută reciproc și se apără una pe cealaltă. Chiar dacă sunt diferite din foarte multe puncte de vedere, un lucru comun, important pentru ele este MAMA... și aici este vorba despre "mama din AMP". Cu o dragoste neprefăcută, cu entuziasm, vorbesc despre relația lor stransă pe care o au cu doamna din AMP, aratându-și, pe față, dragostea și recunoștința față de ea. Fete inteligente, libere în exprimare, cu vocabular surprinzător de elevat. O plăcere să porți o conversație cu ele.

În ultima parte a discuțiilor, încercăm să pătrundem, împreună, pe un tărâm extrem de sensibil. Cel al familiei naturale. Am realizat profunzimea rănilor. Cu o maturitate precoce, când am întrebat dacă doresc să locuiesc cu mama lor biologică, răspunsul a venit în cor, spontan, “NU!” Fata cea mare îmi motivează: ”Vedeți, noi stăm departe de ea (de mama biologică care este plecată în Germania), de foarte mulți ani. Dacă am pleca să stăm cu ea, acum, ar trebui să ne cunoaștem, să ne obișnuim și...asta înseamnă mult ...ȘI NU MAI ESTE TIMP SUFICIENT PENTRU A RECUPERA ANII CARE AU TRECUT. NOI NU MAI AVEM TIMP!” Fata avea lacrimi în ochi. La rândul-mi am pus capul în pământ, nemaiputând să-mi ascund lacrimile. A fost un moment, prelung, de tăcere. Greu moment pentru fete, dar și pentru mine...

Concluzia unui copil care suferă din cauza pierderii dureroase a timpului: NU MAI ESTE TIMP PENTRU A RECUPERA IUBIREA MAMEI! (Adevăruri din “DOSARELE DURERII”, martie 2018”)

5. Cât din această profesie credeți că este studiu, cât este vocație?

Chiar nu pot să dau un procentaj anume, dar este clar că o parte fără cealaltă parte, nu poate să constituie un întreg. Sunt situații care pentru rezolvarea lor necesită spontaneitate, inventivitate, împletite cu profesionalism.

6. Cum ați defini dumneavoastră asistența socială?

Nu voi uita niciodată vizita făcută, împreună cu o colegă, în casa unui om în vârstă, singur de ceva timp. I-au fost oferite servicii în cadrul unui proiect și era foarte bucuros că i-am călcat pragul, oferindu-i ajutor (locuia într-un cătun, pe un deal, departe de “ochii lumii”). Cu o stare de spirit bună, adusă de noi, ograda răsună de veselie și râsete. La plecare, cu vocea tremurândă, ne-a spus: “De multă vreme, în casa asta nu s-au mai auzit râsete și voie bună!”. Ne-am oprit în poartă, am privit la colega și i-am surprins ochii umezi. De atunci, știu că, ASISTENȚA SOCIALĂ, indiferent de tipul serviciilor oferite, TREBUIE să fie “RÂSUL CARE LUMINEAZĂ ÎNCĂPERILE SUFLETULUI.”

7. Aveți un model de personalitate recunoscută la nivel național sau internațional care, deși nu este asistent social, prin acțiunile sale în folosul comunității, al omenirii, ar putea deveni oricând un exemplu pentru ceilalți?

Știu că, asistența socială a apărut mai întâi și întâi de toate, pe lângă biserici, iar cei care au îmbrățișat aceasta, au împrumutat tehnicile de ajutorare de la Cel care a fost exemplu demn de urmat al bisericii, anume, ISUS HRISTOS. În El se găsește de la mila și compasiunea pământească pentru semeni, pâna la sacrificiul suprem pentru mântuirea omenirii. I-a păsat, atât de trupul și nevoile pământești ale omului, dar și de eternitatea sufletului acestuia. “EU SUNT CEL CE SUNT,” rămâne eternul prezent care se implică în toate sferele vieții omenirii, ca ajutor.

8. Cum v-ați dori să fiți tratat dacă dumneavoastră ați fi în situația de a beneficia de sprijin din partea unui asistent social?

A fost o perioadă de criză, la un moment dat, în viața mea și am rămas fără loc de muncă, pentru o perioadă de 3 ani. A trebuit să apelez la serviciile de asistență socială, din acel oraș, pentru a beneficia de drepturile unui părinte singur.

A fost foarte greu. A fost o lecție a smeririi mele, lecție prin care am gustat și simțit tot ceea ce simt persoanele care trec prin așa ceva și am văzut modul în care am fost tratată de către cei care ar fi trebuit să îmi ridice moralul, să mă ajute, nu să îmi pună piedici în obținerea a ceea ce era dreptul meu și al copilului meu, nu a făcut altceva decât să accentueze neputința în care mă aflam. Dar a fost o lecție de viață pentru o întreagă viață!!! Toate lucrurile au luat o întorsătură de 180 de grade, din momentul în care au aflat că sunt asistent social, la momentul acela neprofesând.

A trebuit să trec pe-acolo. A fost necesar pentru a înțelege ceea ce simt persoanele asistate și totodată am o satisfacție, nu răutacioasă, că am putut “dojenii” acele persoane care își spuneau asistenți sociali și care au crezut că, dețin în mâinile lor drepturile și viețile altora, uitând că viața are principiul roții.

9. Care e cea mai frumoasă lecție pe care ați primit-o de la semenii pe care îi aveți în grijă?

Lecția mulțumirii. Mulțumirea te face bogat, lipsit de invidie și bucuros de a venii în ajutorul celorlalți. Mulțumirea te determină să pui mâna la gură și să taci, văzându-ți nevoia ta ca fiind infimă față de a celor din jur.

10. Ca asistent social, ați simțit vreodată sentimentul de neputință în fața unei situații căreia v-ați fi dorit să îi găsiți o soluție, dar nu ați reușit?

După anii facultății am lucrat cu oamenii strazii din Gara de Nord, București. Eram într-o seară, împreună cu colegii, în gară, și așa cum era obiceiul, fiecare aveam zona noastră de lucru (canalele în care locuiau). La un moment dat a oprit un taxi în fața noastră, iar fata cu care stăteam de vorbă, a fost luată, trasă în mașină și au plecat. Era “ora ei de lucru”(exprimarea proxenetului, care era și el, asistat al asociației în care lucram). Am privit înmărmurită cum au luat adolescent (nu avea mai mult de 17 ani) de sub ochi, fără a putea schița nici cel mai mic gest de împotrivire, cum mașina se îndepărtase, iar eu am rămas neputincioasă, fără cuvinte și fără a-i putea oferi protecție și ajutor.

11. Ce anume v-ați dori să se schimbe în acest domeniu?

Cred că percepția cu privire la asistența socială este, încă, una neclară, fiind adesea confundat asistentul social cu asistent personal sau maternal, cu asistentul medical, fără a lua în calcul o serie de lucruri pe care, doar asistentul social are autoritatea (dată de studiile efectuate, de statut și legislație) de a le efectua.

Ce ar mai trebui schimbat? Persoanele care nu au studii efectuate în domeniul asistenței sociale și dețin o funcție care nu-i califică ca asistent social, în timp ce asistenții sociali își caută munca în locuri necalificate. Nepotismul.

12. Care e mesajul dumneavoastră pentru cei care urmează să devină asistenți sociali?

Faceți asistența socială, fara ceas la mână!!! Suferința și nevoia, întră adesea în “prelungiri”, nu le poți încadra în norma zilnică de “8 ore”. Fiți pregătiți pentru aceste “prelungiri!” S-ar putea să “câștigați” cauza chiar în aceste “prelungiri.” Renunțarea la sine, uneori poate câștiga vieți!

Persoana asistată nu este “un dosar”, este SUFLETUL CARE SE APLEACĂ ÎN TAINĂ, CU SMERENIA ACELUIA CARE SE VEDE GOLIT DE ORICE SPERANȚĂ!!!

13. Motto-ul dumneavoastră în activitatea de asistent social este.....

“Trec o singură dată prin viața. De aceea, orice lucru bun pe care îl pot face trebuie să îl fac acum.” Maica Tereza